ఉగాది కథల పోటీల్లో ప్రోత్సాహక బహుమతి పొందిన కథ

కౌగిల క్రౌర్యం...

పి. స్వర్ణకుమారి

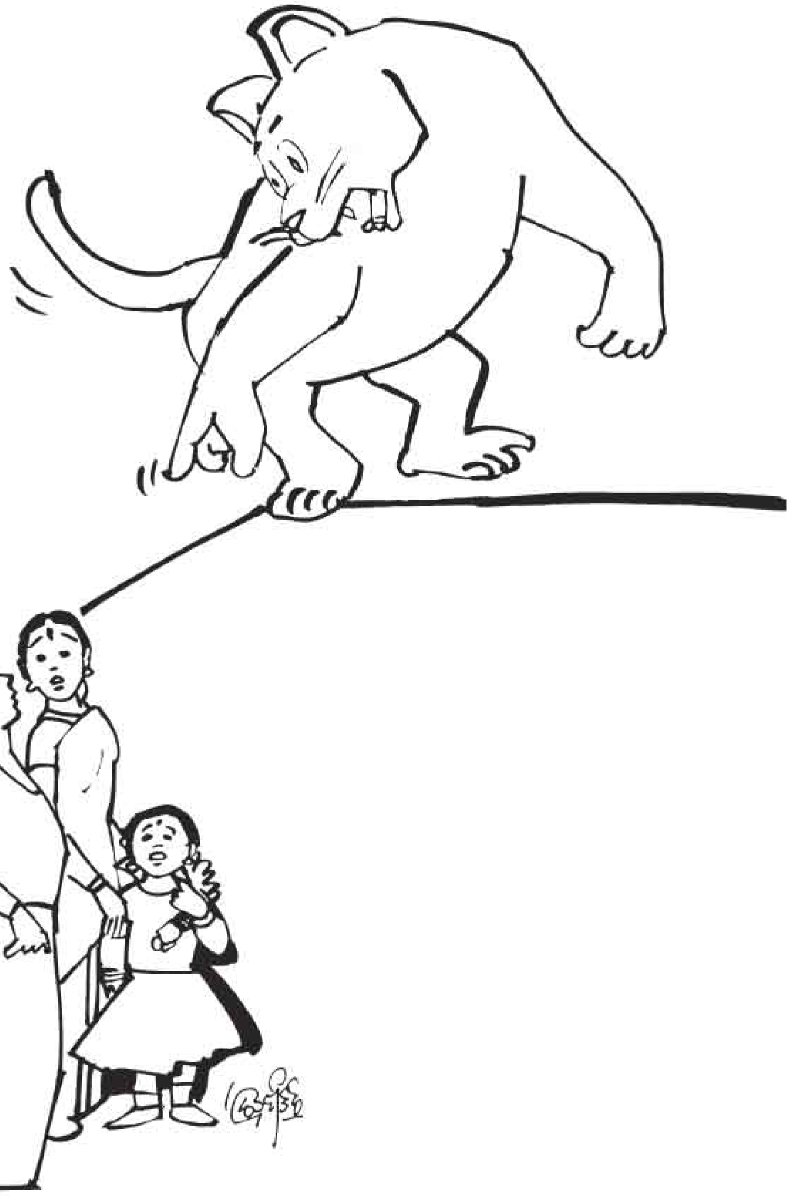

రుణగ్రస్తుడు ముఖానికి పులుముకున్న పల్చటి, దుర్భలమైన అభిమానం నిలదీసే రుణదాత ముందు ఇగిరిపోతున్నట్టు - పొగమంచు పొర ఎక్కి వస్తున్న పొద్దును చూసి నెమ్మది నెమ్మదిగా కనుమరుగవుతోంది. పేరు మోసిన తెలుగు టీవీ ఛానెల్‌లో జన్మదిన శుభాకాంక్షలు కార్యక్రమం వస్తోంది. ఒకే కప్పు కింద బతికే వాళ్ళయినా పెళ్ళాం మొగుడికీ, తల్లి బిడ్డకీ పుట్టిన రోజు శుభాకాంక్షలు తెలపడానికి చిత్ర విచిత్ర యాంత్రికాభినయాల యాంకర్లను ఆశ్రయించే దరిద్రాన్ని చూసి నాకు కంపరమెత్తుతుంది. అయినా నా కిష్టమైన పాట వస్తుండటంతో వింటూ కూర్చున్నాను. వంటింట్లోంచి 'ఠంగు' మంటూ గిన్నెలు నేలపై పడ్డ చప్పుడు వినిపించింది. చటుక్కున వెళ్ళి చూసేసరికి గ్యాస్ స్టౌవ్ పక్కన వంట దిమ్మెపై ఉండాల్సిన పాల గిన్నె కింద పడి ఉంది. ఒలికిన పాలను నాకుతున్న నల్ల పిల్లి బయటి కురికింది. లీటర్ పాలు నేలపాలయ్యాయి. ఉసూరు మంది. ఆదివారం కావడంతో మా అమ్మాయి మహిజ ఇంకా నిద్ర మంచం మీదే ఉంది. అది పాలు తాగనూ లేదు, మేము టీ నీళ్ళు తాగనూ లేదు. ఆ పిల్లి నా చెమటనూ, నెత్తురునూ జుర్రుకోవడానికి శపథం చేసి సాధించి చూపుతున్న శత్రువులా దాపురించింది.

"ఏం చేస్తాం, పాల ప్యాకెట్ తేక తప్పదు. ఏడు రూపాయలు దండగ. ఎవరు తిన్నట్టు?" అనుకుంటుండగా - స్నానం చేస్తున్న లక్ష్మి అరుపు బాత్‌రూమ్‌లోంచే వినిపించింది "ఏమైందండీ?" అంటూ.

"ఏముంది - నల్ల పిల్లి మళ్ళీ నిర్వాకం చేసింది. పాలగిన్నె పడగొట్టింది"

"చూస్తూ ఉండండని చెప్పానా - మీరేం చేస్తున్నారు? ఆ పిల్లి ముండ కొంపకి శనిలా దాపురించింది. ఈ పీడ ఎప్పుడు విరగడవుతుందో?" బాత్‌రూమ్‌లోంచే ఆక్రోశించింది లక్ష్మి.

"మందు పెడదామంటే పాతకం చుట్టుకుంటుందన్న భయం. దీని ఆగడాలు ఇంకెన్నాళ్ళు భరించాలో?" బయటికి వస్తూనే అంది లక్ష్మి. ఇంట్లో ఏ మూలైనా చీమలు గుంపుగా కనిపిస్తే గుప్పెడు మందు గుమ్మరించి సామూహికంగా హతమార్చేస్తుంది. బొద్దింక కనిపిస్తే చాలు - ముతక చీపురుతో ఒక్క బాదు బాది చంపేస్తుంది. చేపల పులుసన్న మాట వింటేనే తన నోట్లో నీళ్ళూరుతాయి. అలాంటి మనిషి నిత్యం చీకాకు పెడుతూ, మనసుకు కుదురు లేకుండా చేసే పిల్లి విషయానికి వచ్చేసరికి పాతకమంటూ భీతిల్లుతుంది. ఈ పిల్లి వల్ల మా నెల బడ్జెట్ పరోక్షంగా పెరిగిపోతోంది. ఎన్నిసార్లు పాలను నేల పాలు చేసిందో, ఎన్నిసార్లు గిన్నెల మీది మూతలు పడగొట్టి ఎంగిలి చేసి వండిన వాటిని పెంటపై పారేసేలా చేసిందో! నేను ఒకసారి మందు పెట్టడానికి తయారైతే కాళికావతారమెత్తి చర్రున లేచింది.

"ఏమనుకుంటున్నారు మీరు? మీకు నమ్మకాల్లేకపోవచ్చు. ఈ ఇంట్లో మాత్రం అలాంటి పాపిష్టి పనికి నేను ఒప్పుకోను గాక ఒప్పుకోను. ఒకళ్ళు చేసింది మరొకరికి కొడుతుందంటారు." కలవరపాటుతో మా అమ్మాయిని పొదవి పట్టుకుంటూ ఖండితంగా చెప్పింది. మనుషుల ఆలోచనల్నీ, పనుల్నీ సాంప్రదాయకమైన విశ్వాసాలు ఎంతలా శాసిస్తాయో కదా! ఈ విడ్డూరపు జీవ కారుణ్యానికి మూల కారణమదే కదా! నిజానికి పిల్లిని మందు పెట్టి చంపినా - అది మన పెరట్లోనూ, ఇంటి వాకిటో పడి చస్తే తొలగించాల్సిన చీకాకు తప్ప - చట్టపరంగా గానీ, మరోరకంగా గానీ ఎలాంటి తంటా ఉండదు. గుడి కట్టించినా పిల్లిని చంపిన పాపం నివృత్తి కాదని నమ్ముతారు. మరదే పిల్లులు బొద్దింకల్లా, చీమల్లా వందలు, వేలుగా పెరిగిపోయి ప్రాణాంతకంగా మారినా ఇంతే సహనం వహించగలరా మనుషులు? విరక్తిగా నవ్వుకుంటూ సైకిలేసుకుని పాల ప్యాకెట్ తేవడానికి బయల్దేరాను. ఏడు రూపాయలిచ్చి ప్యాకెట్ తీసుకుంటుంటే - 'ఆ నల్లపిల్లి ఈ పాలబూత్ వాడి అమ్మకాల్ని పెంచే ఏజెంటులా పని చేస్తోంది కదా!' అనిపించింది. ఓ ప్రైవేట్ కంపెనీలో అత్తెసరు జీతానికి క్లర్క్‌గా పని చేసే నాలాంటి వాడి కళ్ళకు నల్లపిల్లి భూతంలాగా, దాని కారణంగా బేరం పెరిగిన పాలబూత్ వాడు దాని నీడలాగా కనిపించడంలో సబబేముంది?

వేసవి వచ్చేసింది. ఫసిఫిక్ మహాసముద్రంలో ఎల్‌నినోల గురించి నాకు తెలీదు, మా రాజమండ్రిలోని అయిదు లక్షల మందిలో 99 శాతం మందికీ తెలీదు. బంగాళాఖాతంలో సునామీ భూకంపం ఎందుకు వచ్చిందో, అది భూమి రూపురేఖలను ఎలా మార్చేసిందో, దాని ప్రభావం వాతావరణంపై ఎలా ఉంటుందో కూడా తెలీదు. పర్యావరణ పరిరక్షణ గురించి గొంతులు చించుకుని మాట్లాడే నాయకులు ఆనక మినరల్ వాటర్ బాటిల్ ఖాళీ చేసి దాన్ని రోడ్లపై పారేసి పోతున్నంత కాలం ఆ లక్ష్యం ఎలా నెరవేరుతుందో కూడా తెలీదు. అటవీ శాఖాధికారులూ, మంత్రులే కలప దొంగలకు అభయమిస్తున్నంత కాలం పచ్చదనం ఇగిరి పోకుండా ఎందుకుంటుందో తెలీదు. భూమి కడుపులోని తడిని జలగల్లా పీల్చేసే, నేల మీది నీటి వనరుల్ని మురుగు కాలువలుగా మార్చే పరిశ్రమల జోలికి పర్యావరణ పరిరక్షణ, కాలుష్య నియంత్రణ శాఖలు ఎందుకు పోలేకపోతున్నాయో కూడా తెలీదు. మార్చి గడిచీ గడవకుండానే ఎండలు మాత్రం మండిపోతున్నాయి. ఆ వేడీ, ఉక్కపోతా మాత్రం ప్రతి ఒక్కరూ అనుభవిస్తూ 'ఉస్సు అస్సు' అంటూ ఆపసోపాలు పడుతున్నారు. ఇళ్ళు పగటి వేళ పొగముంతల్లా మారిపోయాయి. రాత్రులు అరటి పళ్ళను కావు వేసే గదుల్లా కుతకుతలాడిస్తున్నాయి. ఆరుబయట మడత మంచాలు వేసి పడుకుందామంటే దొంగల భయం, దోమల బెడదా. నానాటికీ దొంగతనాలు ఎందుకు పెరుగుతున్నాయో, అసలు దొంగలు లేని, దొంగతనాలకు తెగించాల్సిన అగత్యం లేని సమాజం ఎందుకు సాధ్యం కావడం లేదో కూడా మాకు తెలీదు. దోమల నిర్మూలనకు నగర పాలక సంస్థ వెచ్చిస్తున్న బోలెడు సొమ్మూ ఏమవుతుందో గానీ, దోమలు మాత్రం ఆల్ఫ్రీబా హెచ్చవేతలా తామర తంపరగా ఎందుకు పెరిగిపోతున్నాయో తెలియదు - మా రక్తనాళాల్లోని నెత్తుటిని వాటి తొండాలకు నిస్సహాయంగా నైవేద్యంగా అర్పించటం తప్ప. రుతువేదైనా నిత్యం దోమల బిళ్ళలకూ, చుట్టలకూ, లిక్విడ్ బాటిళ్ళకూ ఎంతో కొంత ఖర్చు పెట్టి బడ్జెట్లను బరువు చేసుకోవడం తప్ప.

రుతువులు మారినా నల్లపిల్లి పీడ మాకు తప్పలేదు. వాతావరణం ఎంతగా ఉక్కబోస్తున్నా ఇంట్లోనే పడుకుని కిటికీలు తెరుచుకుని కాస్త ఊరడిల్లుదామంటే ఏ వేళప్పుడు నల్లపిల్లి చొరబడి ఏమి నష్టం కలిగిస్తుందోనని జంకాల్సి వస్తోంది. 'ఈ పిల్లి ముండతో వేగలేం గానీ, వంటింటి గోడలకు అరలు చేయించి మెష్ తలుపులు బిగించమనండీ ఓనర్ని' లక్ష్మి సలహా ఇచ్చింది. అయితే అడగ్గానే సదుపాయాలు సమకూర్చడానికి మా ఇంటి ఓనర్ అంత ఉదారుడేమీ కాదు. ఏటా అద్దె పెంచడానికి ఖచ్చితమైన గడువులు పాటిస్తాడు. కానీ, ఇంటికి అవసరమైన పనులూ, మరమ్మతులూ చేయిస్తానని హామీ ఇచ్చిన గడువులను మాత్రం హాయిగా మరిచిపోతుంటాడు. 'బాత్‌రూమ్ తలుపు తుప్పు కన్నాలు పడింది, కొత్తది వేయించం'డంటే వడ్రంగికి కబురు పెట్టానంటాడు. ఒకటి రెండు రోజుల్లో చేయిస్తానంటాడు. ఆ కబురు ఏళ్ళు గడిచినా వడ్రంగికి అందిన దాఖలాలు కానరావు. గట్టిగా నిలదీస్తే ఇళ్ళు ఖాళీ చేయమంటాడేమోనని భయం. ఎందుకంటే ఏటా యాభై రూపాయల అద్దె పెంచుతున్నా, సదుపాయాల మాటెలా ఉన్నా - మా కాలనీలో కెల్లా తక్కువ అద్దె చెల్లిస్తున్నది నేనే. అంతే కాదు - విశాలమైన పెరడు, పచ్చ పచ్చగా బోలెడు మొక్కలు. నాకు మొక్కల పెంపకమంటే ప్రీతి. ఇల్లు మారాల్సి వస్తే అద్దె ఎక్కడ రెట్టింపవుతుందోననీ, ఇలాంటి పెరడూ, పచ్చదనం ఉన్న ఇల్లు ఇంత చవగ్గా దొరకదనీ - రాజకీయనాయకునిలా మా ఓనర్ ఇచ్చే హామీలను అమాయక పౌరుడు నమ్మినట్టు నటిస్తుంటాను. 'అలాగేనండీ' అంటూ విధేయత కనబరుస్తుంటాను.

ఎండలు ఎంత ముదిరినా, రాత్రివేళల్లో డాబా గదులు - నిప్పులు కక్కే చైనా డ్రాగన్ మూసిన గుప్పిళ్ళలా ఎంతగా ఉక్కపోత పెడుతున్నా - ఇంట్లోనే పడకలు తప్పడం లేద్దు. నల్లపిల్లి బెడదతో కిటికీలు మూసుకుంటే మమ్మల్ని మేమే మగ్గబెట్టుకున్నట్టవుతోంది. భరించలేక కిటికీలు తెరిచి ఒకింత చల్లగా ఓ కునుకు తీద్దామంటే - ఆ అవకాశం కోసమే పొంచి ఉన్నట్టు వంట గదిలోంచి దాని దాడి సవ్వడి వినిపించేది. కనిపించని గుదిబండలా నిద్రమత్తు ఒంటిని ఆవరించి ఉన్నా - దిగ్గున లేచి వెళ్ళేసరికితోడు పెట్టి ఉంచిన పెరుగునో, రాత్రికి తినగా మిగిలిన అన్నాన్నో ఎంగిలి చేయనే చేసేది. చద్దన్నంలో పెరుగు కలుపుకుని తినడం మాకలవాటు. ఆ అలవాటులో ఆరోగ్యసూత్రం మాటెలా ఉన్నా ఆర్థికసూత్రం ఇమిడి ఉంది. బడ్జెట్లోంచి పొద్దుటి టిఫిన్ ఖర్చు తప్పుతుంది మరి!

పేదవాడి కోపం పెదవికి చేటంటారు. మానవ సమాజంలో ఇది ఎలాగూ వర్తిస్తుంది. కొందరు యజమానులూ, పోలీసులూ, రాజకీయ నాయకులూ, అధికారులూ దగుల్బాజీలని తెలిసినా, లోలోపల వారిని చూసి ఉమ్మేయాలనిపించినా ఎలాంటి ప్రతిఘటనా కనబరచలేం. పైపెచ్చు అలాంటి వాళ్ళు ఎదురైతే 'నమస్తే సార్!' అని వెన్నెముకను వంచేస్తుంటాం. అలాంటప్పుడు నాకు అనిపిస్తుంటుంది - 'మాలాంటి వాళ్ళ కన్న మహానటులింకెవరుంటారు? అసలు ఉత్తమ నటనకు ఇచ్చే అతి గొప్ప అవార్డుకు సామాన్యుల కన్న అర్హులెవరు?' అని. నీచులైనా శక్తివంతులు గనుక తోటి మానవుల ముందు నిస్సహాయంగా ఉండిపోక ఎలాగూ తప్పడంలేదు. చివరికి అల్పజీవి అయిన నల్లపిల్లి ముందు కూడా నాలాంటి వాడు నిశ్చేతనంగా ఉండిపోవాలా? నాకు ఉక్రోషంతో ఒళ్ళుడికిపోయేది. ఎంత సామాన్యుడినైనా దాని అంతు చూడడం నాకు దుస్సాధ్యం కాదు. కానీ, మార్జాల హత్యా మహాపాతకం అంటూ మా ఆవిడ చూపే పాపభీతే నాకు ముందరి కాళ్ళ బంధంలా అడ్డుపడుతోంది. ఆ నల్లపిల్లికి రక్షాకవచంలా అభయమిస్తోంది.

పుట్టిన రోజు కావడంతో మా పాప మహిజను రోజూకన్న ముందే లేపి తలంటు పోసింది లక్ష్మి. తడి జుట్టుకు సాంబ్రాణి పొగవేసి చిక్కు తీసి రెండు జడలేసింది. జడల నిండా పూలదండలు తురిమింది. ముందు రోజే బూజులు దులిపి, ఇల్లూ వాకిలీ కడిగి ముగ్గులు పెట్టిందేమో ఇంటికి పండగ కళ వచ్చింది. 'నాన్నా! నా పుట్టిన రోజుకు నువ్వు సెలవు పెట్టాల్సిందే డ్యూటీ అన్నావంటే ఊరుకోను.' ఎనిమిదేళ్ళ మహిజ కొన్ని నెలలకు ముందు నుంచే హెచ్చరిస్తూ రావడంతో మా యజమానిని ఏదో సాకు చెప్పి ఒప్పించి సెలవు తీసుకోగలిగాను. మా అమ్మాయి పుట్టిన రోజున ఇంటి పట్టునే గడపాలని నాకు మాత్రం ఉండదూ - అయితే నేను ఉద్యోగం చేసే చోట కార్మిక చట్టాల ఊసే ఎత్తరాదు. క్యాజువల్ లీవులూ, ఎర్నడ్ లీవులూ, బోనస్‌లూ, పి.ఎఫ్.లూ అసలే వర్తించవు. జీవితానికి భరోసానిచ్చే స్థిరమైన ఉద్యోగం సంపాదించలేని వాడిగా నేను మరో బిడ్డను కనదలచుకోక మహిజతో సరిపుచ్చుకున్నాను. లక్ష్మిని ఒప్పించడానికి నాకు చాలా కాలం పట్టింది.

"ఏమండీ! ఒకతే బిడ్డ అయితే ఒంటరితనంతో బాధ పడుతుందండీ. వాళ్ళ వెనకాల ఏమి ఎస్టేట్లున్నాయని మన పెద్దవాళ్ళు అయిదుగురినీ, ఆరుగురునీ కని పెంచలేదు? మనం ఇద్దరిని పెంచి పోషించలేక పోతామా? నాకూ ఇంకో బిడ్డ కావాలనుందండీ!' అంటూ బలహీనంగానే నన్ను ఒప్పించడానికి ప్రయత్నించేది. లక్ష్మి అలా అన్నప్పుడల్లా ఆమె వాదన సబబేననిపించేది. ఆమె మాతృత్వంపై నిషేధం విధించడానికి నేనెవరిని అనిపించేది. చెల్లో, తమ్ముడో కావాలనే మహిజ ఉబలాటాన్ని అణగదొక్కే హక్కు నాకెక్కడిది అనిపించేది. అయితే మరోవైపు - నా బాల్యంలో మా నాన్న పడ్డ పాట్లు విశ్వరూపంలో గుర్తుకు వచ్చేవి. ఆరుగురు సంతానం. ముసలి తల్లితండ్రులు. రెండెకరాల పొలం. వారపు సంత రోజున పిల్లలకు మిఠాయి కొనుక్కోమని రూపాయి ఇచ్చేందుకే కటకటపడే వాడు. ఏదైనా తిరణాలకు ఇంటిల్లపాదినీ తీసుకు వెళ్ళాలంటే గండం ఎదురైనట్టు కలవర పడిపోయేవాడు. ఆట వస్తువు కొనాలన్నా ఆరు కొనాల్సి రావడంతో మా ముచ్చట్లను చీవాట్లతో అణిచివేసేవాడు. ఎప్పుడైనా అరకిలో మాంసం తెచ్చినా పదిమందికీ తలో ముక్కా రావడం గగనమయ్యేది. మరో ముక్క తినాలన్న మా యావను మాలోనే చంపుకోవలసి వచ్చేది. పాపం, మా అమ్మకు ఒకోసారి ఆ ముక్క కూడా మిగిలేది కాదు. మా మహిజకు చికెన్ అంటే మహా ఇష్టం. అదొక్కతే పావుకిలో చికెన్ తినగలుగుతోంది. గతం గుర్తుకొచ్చినప్పుడల్లా ఒక్క పిల్లతో సరిపెట్టిన నా నిర్ణయం సబబేననిపిస్తోంది.

మహిజకు ఇష్టమని లక్ష్మి సేమ్యా పాయసం చేసింది. కిలో చికెన్‌తో కూరా, ఫ్రై చేసింది. వాటిని వండుతున్నంతసేపూ మహిజ వంటింట్లోనే తచ్చాడింది. "అమ్మా! ఇంకెంత సేపటికి పాయసం తయారవుతుంది? చికెన్ కూర ఇంకా ఉడకలేదా?" అంటూ వాళ్ళమ్మను పదే పదే సతాయించింది.

"ఇంకెంతమ్మా - అయిపోవచ్చింది. ఇవి వండేశాక, నిన్ను సాయిబాబా గుడికి తీసుకెళ్ళి పూజ చేయించగానే వచ్చి తిందువుగాని" అంటూ లక్ష్మి మహిజను సముదాయించింది.

పాపకు కొత్త గౌను వేసి ముస్తాబు పూర్తి చేయగానే ముగ్గురం కలిసి కాలనీలోని సాయిబాబా గుడికి వెళ్ళాం. మహిజ పేరిట అర్చన చేయించి, దాని చేత కొబ్బరికాయ కొట్టించి, పూజారికి దక్షిణా, హుండిలో డబ్బులూ వేయించి ఇంటికొచ్చాం.

వంటింట్లోని భీభత్సాన్ని చూడగానే నిశ్చేష్టులయ్యాం. పాయసం గిన్నె కింద పడి ఉంది. చికెన్ కూరా, ఫ్రైలుండాల్సిన గిన్నెలపై మూతలు తొలిగి ఉన్నాయి. అంటే నల్లపిల్లి మళ్ళీ చొరబడిందన్న మాట. లక్ష్మి గొల్లుమంది. పాయసం జుర్రుకుని, తనివి తీరా తిందామన్న ఆత్రంతో ఉన్న మహిజ బిక్కమొహంవేసింది. నేను నిస్సహాయంగా పళ్ళు నూరుకున్నాను. పిల్లి ముండను బూతులు తిట్టుకున్నాను. అన్ని తలుపులూ, కిటికీలు బిగించే వెళ్ళామే, ఆ దెయ్యం పిల్లి ఎలా లోపలికి వచ్చిందీ అనుకుంటూ చూసే సరికి వంటింటి కిటికీ తలుపు చేరవేసి, గడియ వేయడం మరచిపోయామన్న మాట. ఇంకేముంది అదను కోసం కాచుకున్న నల్లపిల్లి తలుపు తోసుకుని లోపలికి వచ్చి వండినవన్నీ ఎంగిలి చేసి వెళ్ళింది. నా కూతురి పుట్టిన రోజు ఆనందంలో నిప్పులు పోసింది. లక్ష్మి వెక్కెక్కి ఏడుస్తూ శాపనార్థాలు పెట్టింది.

"నా ఇంటికి పట్టిన ఆ భూతాన్ని చంపెయ్యాలి. పాపం, పుణ్యం లేదు. దానికి మందు పెట్టాల్సిందే నా కూతురుకి ఎంతో ఇష్టం కదాని పాయసం చేసిం చికెన్ వండితే అది తినడానికి లేకుండా చేసిన ఆ పాపిష్టి పిల్లిని చంపెయ్యాల్సిందే" రోదిస్తూనే లక్ష్మి శపథం చేసింది.

నాకేం చేయడానికీ పాలు పోలేదు. మహిజను దగ్గరకు తీసుకుని, లక్ష్మిని ఓదారుస్తూ అన్నాను - 'సరే, చేయగలిగిందేముంది - మళ్ళీ చికెన్, పాల ప్యాకెట్ తెస్తాను. ఓపిక చేసుకుని తిరిగి వండు." కళ్ళు తుడుచుకుంటూ సరేనంది లక్ష్మి. చెప్పొద్దూ - విచ్చుకుంటున్న మొగ్గ పశువు గిట్టల కింద పడి నలిగిపోయినట్టు ఇష్టంగా లొట్టలు వేసుకుంటూ తినాల్సిన వంటకాలు పిల్లి ప్రతాపంతో పనికి రానివిగా మారిపోవడంతో నిరాశతో చిన్నబోయిన మహిజ ముఖం చూస్తే నాకే కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. దాని బెంగను తగ్గించడానికని నా వెంట బజారుకు తీసుకెళ్ళాను.

ఆ మరునాడు కాలనీకి దగ్గరలోని థియేటర్‌లో రెండో ఆట సినిమా చూసి ఇంటికి వచ్చాం. సమయం పన్నెండున్నర దాటింది. మహిజ మేం చూసిన సినిమానే మరోసారి కళ్ళకు కట్టినట్టు వర్ణిస్తూ చెపుతోంది. నేను ఆసక్తిని నటిస్తూ సైకిల్ పైకి ఎక్కిస్తున్నాను. నా వెనుకనే వీధి గేటు వెయ్యబోతున్న లక్ష్మి 'కెవ్వు'మంది. ఏమైందో తెలియక నేను బెంబేలెత్తిపోయాను. మహిజ అయితే ఒక్కుదుటున వచ్చి నా కాళ్ళకు చుట్టుకుంది. ఏమైందని లక్ష్మిని అడిగే లోపే పిల్లి కీచుమంటూ అరిచిన సవ్వడి వినిపించింది. మూడు కుక్కలు నల్లపిల్లిపై దాడి చేసి రోడ్డుకు అటువైపున్న ఖాళీ స్థలంలోకి ఈడ్చుకుపోతున్నాయి. వీధి లైటు వెలుగులో వాటి వేగమూ, వేట తమకమూ భయానకంగా కనిపిస్తున్నాయి. వాటికి చిక్కిపోయిన పిల్లి ప్రాణ భయంతో కీచుమంటూ అరుస్తోంది. ఆ అరుపు అలనాటి గజేంద్రుని మొరలా హృదయ విదారకంగా ఉంది.

"ఏమండీ! కర్ర పట్టుకెళ్ళి వాటిని తరిమెయ్యండీ!" కళ్ళ ఎదుట జరిగిపోతున్న ఆదిమ ఆటవిక బీభత్సానికి వణికిపోతూ వెర్రిగా అంది లక్ష్మి. మహిజ భీతితో నా కాళ్ళను వదలడం లేదు. దాన్ని విడిపించుకుని, చేతి కందిన ఊచను పట్టుకుని గట్టిగా అరుస్తూ కుక్కలను అదిలించాను. అంతవరకు కాలయముని అపరావతారాల్లా విజృంభించిన మూడు కుక్కలూ నన్నూ, చేతిలోని ఊచనూ చూసేసరికి తోకలు ముడిచాయి. పారిపోయి దూరంగా నిలబడి అక్కడి నుంచే చూడసాగాయి.

నేను వెళ్ళేసరికే కుక్కలు నల్లపిల్లిని చీల్చి చెండాడాయి. దాని కంఠం సగం వరకు తెగిపోయింది. వళ్ళంతా గాయాలు. కంఠం నుంచీ, గాయాల నుంచీ నెత్తురు ధారలు కడుతుండగా పిల్లి దుర్భరమైన బాధతో మూలుగుతోంది. నా వెనుకే వచ్చిన లక్ష్మి నల్లపిల్లిని చూసి విలవిలలాడి పోయింది. "అయ్యో! అయ్యో! భగవంతుడా! కిరాతకపు కుక్కలు ఎంతలా కరిచేశాయో! ఏమండీ - కాసిన్ని నీళ్ళు పోస్తే ఏమన్నా బతుకుతుందేమో చూడండి" పిల్లి అవస్థను చూడలేక దాని ప్రాణం ఎలాగైనా నిలపాలని తపిస్తోంది లక్ష్మి. కళ్ళ ఎదుట క్షణాల్లో జరిగిన మారణకాండను చూసి తట్టుకోలేక పసిది మహిజ సన్నగా ఏడుపు లంకించుకుంది.

ఎవరు ఏడ్చినా, ఎవరు ఏ దేవుడిని ప్రార్థించినా నల్లపిల్లి ప్రాణం కొడిగడుతోంది. దాని వ్యధను తగ్గించి, మరణాన్ని నిరోధించడానికి చేయాల్సింది ఒకటే - దాన్ని తక్షణం పశువుల ఆసుపత్రికి తీసుకువెళ్ళడం. పిల్లి ప్రాణానికి పూచీ పడేదెవరు? దానికయ్యే వైద్యానికి బిల్లు కట్టేదెవరు? 'నాకు ప్రాణ భిక్ష పెట్టండి' అంటూ చేతులు జోడించి వేడుకుంటున్నట్టు - వెల్లకిలా పడి కాళ్ళు నాలుగూ పైకెత్తి గిలగిలా తన్నుకుంటున్న నల్ల పిల్లిని దాని మానాన దాన్ని చావనివ్వడం ఎందుకో దారుణమనిపించింది. అయితే నేను మాత్రం చేయగలిగిందేముంది? పశువైద్యుని సంతృప్తి పరిచే శక్తి నాకెక్కడిది? పిల్లిని ఆటో మీద వేసుకుని ఆసుపత్రికి తీసుకు వెళ్ళాలంటేనే కనీసం వంద రూపాయలైనా అడుగుతాడు. ఆ కిరాయే నా గుమస్తా జేబుకు బరువాయె.

లక్ష్మి చెప్పినట్టు ఇంట్లోకి వెళ్ళి బకెట్‌తో నీళ్ళు తెచ్చి నెమ్మదిగా పిల్లి మీద గుమ్మరించాను. అది ఒక్క పెట్టున మరింత బిగ్గరగా ఆర్తనాదం చేసింది. ఆపరేషన్ అవసరమైన రోగికి మాత్రతో వ్యాధి నయం కాదు. ఒళ్ళంతా ఛిన్నాభిన్నమైన పిల్లి ప్రాణం నీటి స్పర్శతో గండం నుంచీ గట్టెక్కదు. కాసేపటికి పిల్లి మూలుగు మూగపోయింది. చావుతో దాని పెనుగులాటా ఆగిపోయింది. ప్రాణాన్ని ఎలాగైనా దక్కించుకోవాలన్న తపనతో కానరాని దేవుడిని ప్రార్థిస్తూ జోడించిన చేతులు ఆ ప్రాణమే వీడిపోవడంతో విడిపోయినట్టు అంతవరకు ఒకదానికొకటి పెనవేసుకుని ఉన్న పిల్లి ముంగాళ్ళూ, వెనుక కాళ్ళూ దేనికదిగా విడివడ్డాయి. రక్తంతో తడిసిన దాని శరీరం వెల్లకిలా నిశ్చలంగా మారింది. కొన్ని క్షణాల క్రితం వరకు మా దృష్టిలో ఆ నల్ల పిల్లి మా కుటుంబంపై పగబట్టిన ప్రబల శత్రువు. అయినా దాని మరణయాతననూ, మరణాన్నీ కళ్ళారా చూశాక మా కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. ఒక జీవి ప్రాణం పట్ల కలిగే ఆర్తి ముందు మా మునుపటి ద్వేషం ఆవిరైపోయింది. బరువెక్కిన హృదయాలతో ఇంట్లోకి నడిచాం. లక్ష్మి మరీ చలించి పోయింది. ఆ రాత్రి తనకు నిద్రే పట్టలేదు. నాకు రెండు మూడుసార్లు మెలుకువ వచ్చి చూసినప్పుడు పొడి కళ్ళతో మేలుకునే కనిపించింది.

"ఏమండీ! పాపం - నల్లపిల్లిని ఆ కుక్కలు పీక్కుని తినేసుంటాయేమో?" జాలి జాలిగా అంది. విచిత్రంగా గోడమీదున్న దేవుడి పటానికి నమస్కరించి చెంపలు వేసుకుంది.

"చచ్చిపోయాక పీక్కు తింటేనేం, ఇంకేం చేస్తేనేం. ఇక ఆ పిల్లి ధ్యాస మరచి నిద్రపో పిచ్చి ముఖమా!" అనునయించాను.

మర్నాడు తెల్లారకుండానే నాకు మెలుకువ వచ్చింది. లక్ష్మి ఎప్పుడూ నాకన్నా ముందే నిద్ర లేస్తుంది. అయితే కలవరంతో జాగారం చేసీ చేసీ ఎప్పుడు రెప్ప వాల్చిందో - గాఢ నిద్రలో ఉంది. ఎండలు ముదిరిపోయాక పెరట్లో మొక్కలు వాడిపోతున్నాయి.

దాంతో నిత్యం నీళ్ళు పోస్తున్నాను. లేవగానే సంప్‌లోంచి బకెట్‌తో నీళ్ళు తోడే పని మొదలు పెట్టాను. సన్నజాజి అంటుకు నీళ్ళు పోసేందుకు సందులోకి వెళ్ళాను. పక్కనే పేపర్ మీద అన్నం పోగు కనిపించింది. 'ఇదేంటబ్బా - అన్నం ఇలా పేపర్లో పెట్టి ఉంది?' అనుకుంటూ చెత్తకుప్పలో పారేయడానికి తీశాను. ఘాటైన వాసన గుప్పుమంది. అది పురుగుల మందు కలిపిన అన్నం! నేను మొక్కలను ఆశించే చీడల నివారణకు తెచ్చిన మందు వాసన! ఆ సందు సాధారణంగా నల్లపిల్లి మా ఇంట్లో దాడి చేయడానికి పొంచి ఉండే తావు! అంటే లక్ష్మి రాత్రి సినిమాకి బయల్దేరడానికి ముందే నల్లపిల్లిని చంపడానికి అన్నంలో పురుగు మందు పెట్టిందన్న మాట! కన్న కూతురి పుట్టిన రోజు ఆనందాన్ని భగ్నం చేసిన నల్ల పిల్లిని ఆమె తల్లి హృదయం ఇంకెంత మాత్రం సహించలేక పోయిందన్న మాట! మార్జాల హత్యా పాతక భీతి సైతం ఆమెను అడ్డుకోలేక పోయిందన్న మాట! మందు పెడుతున్న విషయం నాకు చెప్పకుండా గుట్టుగా దాచిందన్న మాట! రాత్రి నల్ల పిలి మరణ యాతనను చూసి లక్ష్మి అంతలా ఎందుకు వణికిపోయిందో నాకిప్పుడర్థమైంది. అయితే లక్ష్మికి ఆ పాపం చుట్టుకోకుండా కుక్కలు అడ్డం పడ్డాయి. తాను మందు పెట్టిన గుట్టు రట్టయిందని లక్ష్మికి తెలిసి నా ముందు దోషిలా, పాపిలా తలదించుకోకూడదని సన్నజాజికి నీళ్ళు పోయకుండా, అన్నం పెట్టిన పేపర్‌ను యధాస్థానంలో ఉంచి సందులోంచి వచ్చేశాను.
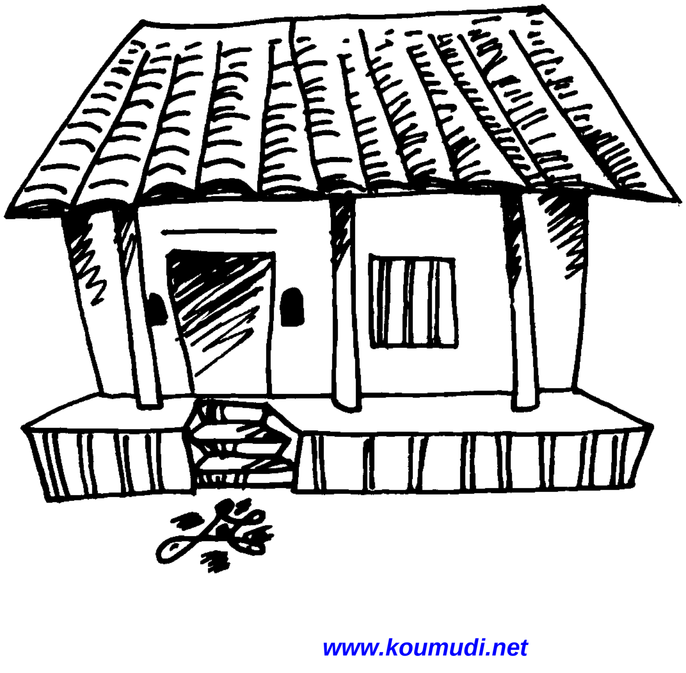
తూర్పున పొద్దెక్కి వస్తోంది. రోడ్డుకటువైపు పిల్లి కళేబరం అలాగే పడి ఉంది. వేలాదిగా చీమలు దానిపై పాకుతున్నాయి. వేట వినోదం తప్ప పిల్లిని విందు చేసుకునే ఆలోచన కుక్కలకు లేనట్టుంది. నేను ఆలోచనలో పడ్డాను. పిల్లి చావు రాత్రి చూసినంతగా బీభత్సంగా అనిపించడం లేదిప్పుడు. లక్ష్మి దాన్ని చంపడానికి తెగించడం మీదే ఆలోచనలు తిరుగుతున్నాయి. రాత్రి దాని చావును చూసి లక్ష్మి ఎంతగా కలవర పడ్డా - బహుశా, తన చేతికి పాపం అంటకుండానే దాని పీడ విరగడ అయినందుకు ఇక నుంచీ నిశ్చింతతో ఉంటుంది. చిల్లర చిల్లరగా బడ్జెట్ బరువు పెరగదన్న సంతోషం నాకూ దక్కుతుంది కదా! నెమ్మదిగా మేము - మాచే కాగల క్రౌర్యాన్ని తాము కానిచ్చిన కుక్కలకు రహస్యంగా కృతజ్ఞతలు చెప్పుకుంటాంనేమో! ఎందుక్కాదు - వయసు మళ్ళిన తల్లితండ్రులను బడ్జెట్లను బరువు చేసే పీడగా ఎందరు బిడ్డలు భావించడంలేదూ! వారు కాలం చేసినప్పుడు బుడిబుడి ఏడ్పులు ఏడ్చి, ఖర్చు భరించి కర్మకాండలు చేసినా తరువాత మనసు లోలోతుల్లో తమకే తెలియరానివ్వనంత గుట్టుగా 'హమ్మయ్య!' అనుకోవడం లేదూ!